

IMMI HELLÉN
JONNA MARKKULA

*Kuusen
latvassa,
oksien
alla*

Kuusen latvassa, oksien alla

Metsässä leikkimässä

Kesänaapurit

*Emätikka poiuttansa
takomahan opettaa*

Peltohiiri

Oravan pesä

Illan rauha

Jänöjussi ja Ketturepolainen

Keväänlauluja

Linnunpesä

Peipon pesä

Hiiri kutsuu vieraita

Kesäilta

Kissapöllö

Metsän iltarauha

Metsässä leikkimässä

Täss' on metsän kaunis tupa
ikihonkineen.
Tääll' on leikitellä lupa
päällä sammaleen.

Oravakin oksaltansa
yhtyy leikkihin,
jänö-jussi poikiansa
tuopi tanssihin.

Terve peippo, terve rastas,
tilhi töyhtöpää!
Meill' on metsän siimeksessä
monta ystävää.

Sirkutelkaa siskot meille
virsi metsolan,
sydän sykkii hellä teille
lasten ainian.

Parhaintansa metsä hyvä
meille tarjoaa:
täss' on lähde kirkas, syvä,
siitä juoda saa.

Mesimarjat hohtaa tuolla meille mieluisat,
muurain kellottavi suolla, täällä mansikat.

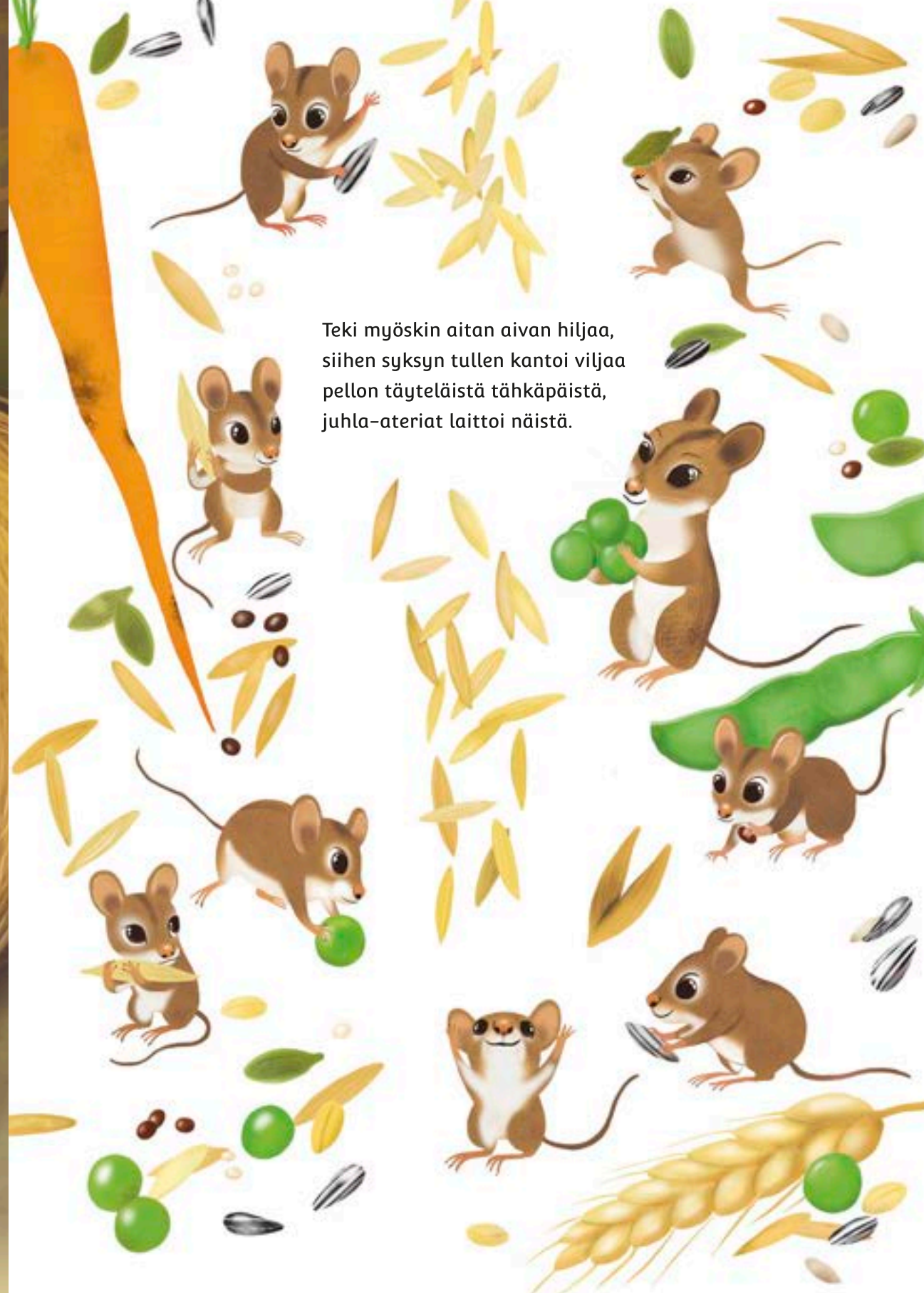
Peltohiiri

Peltohiiri silkkiturkit yllä
oli uutterasti kävelyllä,
hiljaa hiiviskeli sukkasissaan,
lymyellen lyykki kumarissaan.

Kesämaitta löytyi paljon hyvää,
navakasti pieni jyrsi jyvää,
pyyhki viiksiänsä, nuuski nenin,
siellä viihtyi, missä muonaa enin.

Pesän soman teki turpeen alle,
siinä tuntui pienen turvaisalle.
Oli lämmintä ja kodikasta,
syntyi monta sievää hiirilasta.

Teki myöskin aitan aivan hiljaa,
siihen syksyn tullen kantoi viljaa
pellon täyteläistä tähkämäistä,
juhla-ateriat laittoi näistä.

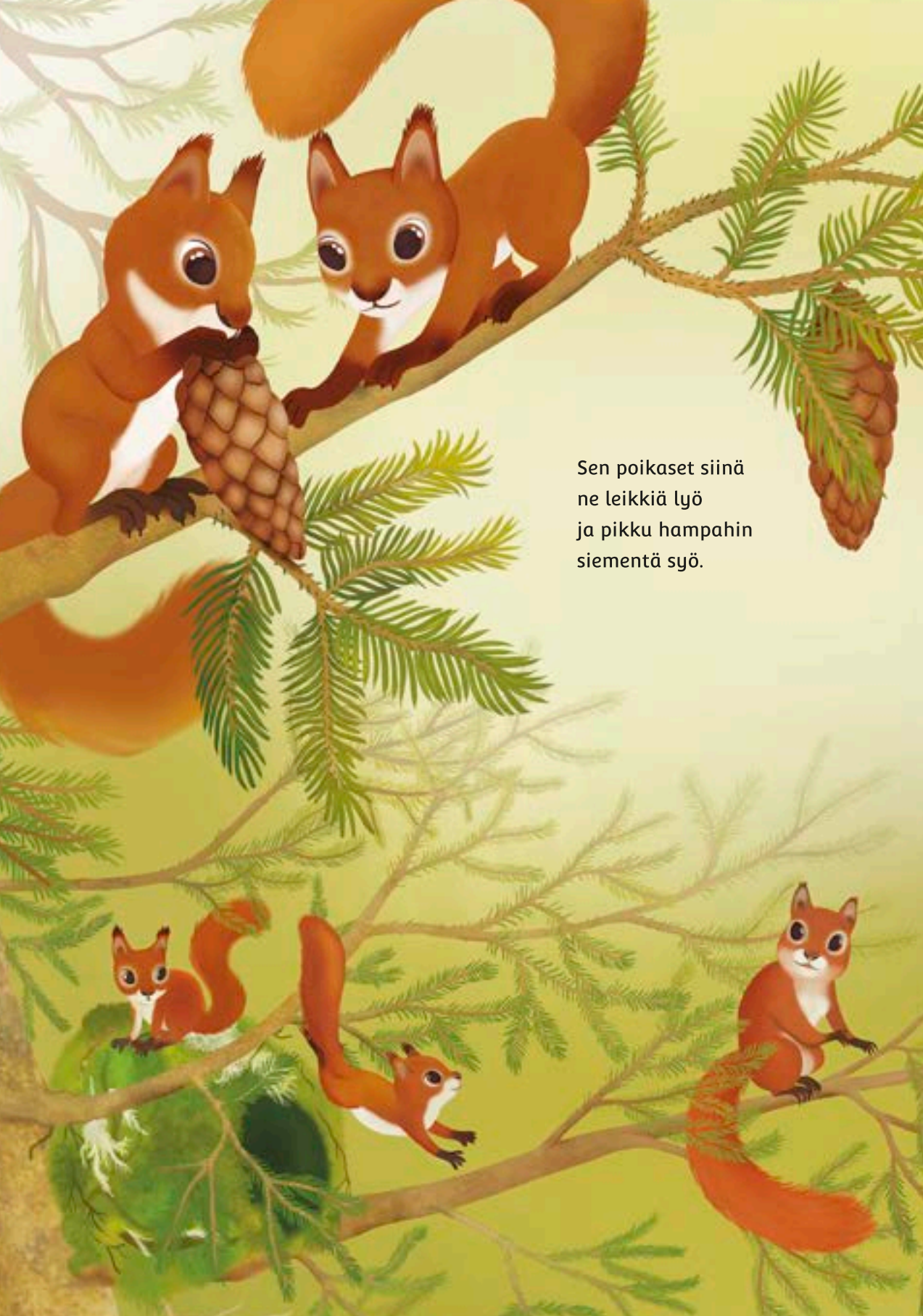
Tuli talvi, hanki pellon peitti,
pesässensä hiiri herkut keitti.
Pienoisensa runsahasti ruokki
– mutta toinen hälle pellon kuokki.

Oravan pesä

Kas, kuusen latvassa oksien alla
on pesä pienuinen oravalla.

Sen poikaset siinä
ne leikkiä lyö
ja pikku hampahin
siementä syö.

On siinä vehreä,
vilpoinen katto
ja naavoista lämpöinen
lattiamatto
ja pikkuruikkuiset ikkunat
ja vuoteena sammalet
vihannat.

Kun talven tuulet ne metsässä laukkaa
ja lumet ne lentää ja pakkasen paukkaa,
niin oravan pesässä pienoinen pää
se ikkunan reiästä pilkistää.

Ja siitä se näkevi loitos sangen
yli puitten latvain ja valkean hangen.
Kas, susikin alhaalla vaanien käy
– ei oravan pesässä pelkoa näy.

Illan rauha

Hanki maassa, kuura puussa.
Taivas hohtaa illan suussa.
Päällä tähti tuikkivainen,
alla oksa huojuvainen.

Ei nyt hirmun hallit hauku,
erämiehen pyssyt pauku.
Lystiksensä liikkumassa,
hörhökorvat kiikkumassa.

On niin tyyntä, turvallista.
Tuolta korven uumenista
henkii illan tuuli lauha,
huokuu salon suuri rauha.

Ja kuusonen tuutivi tullessa ehtoon
siell' oravan poikaset tuttuun kehtoon.
Ja elämä heillä on herttaisaa,
kun kuusen latvassa keinua saa.

Linnunpesä

Aukaise nokkasi,
äiti hyvä,
tässä on suuhusi
siemenjyvä.

Aurinko paistaa ja
käköset kukkuu.
Kauan ne poikaset
kuoressa nukkuu.

Ystävä armahin,
malta, malta:
kuuluu jo vikinä
kuoren alta.

Kohta on pieniä
täynnä pesä,
sitten se vasta
alkaa kesä.

Sitten ne alkaa
soittajaiset,
koivun latvassa
laulajaiset.

Peipon pesä

Koivun oksaan korkealle
teki peippo pesän,
tiriteijaa, tiriteijaa
lauloi kaiken kesän.

Muni munat kirjavaiset,
niistä pojat kuori.
Siivet somat, untuvaiset
emo armas suori.

Kävi siinä vierahissa
naapurista rastas.
"Tule kummiks", peippo pyysi,
"kernahasti", vastas.

Sitten alkoi laulukoulu,
tiri, tiri teijaa.
Lempeästi kesätuuli
peipon lasta heijaa.

Eikä lapset, liinahapset
henno säikytellä,
että rakkaat riemurinnoin
saavat viserrellä.

Kesäilta

Niityllä sirkka viulua soittaa,
Tahdissa sääski tanssia koittaa,
titteri teijaa, perhoset leijaa,
kaunis on kesäilta.

Aurinko kultaa peltojen multaa,
nurmien nukkaa, puuta ja kukkaa,
titteri teijaa, perhoset leijaa,
kaunis on kesäilta.

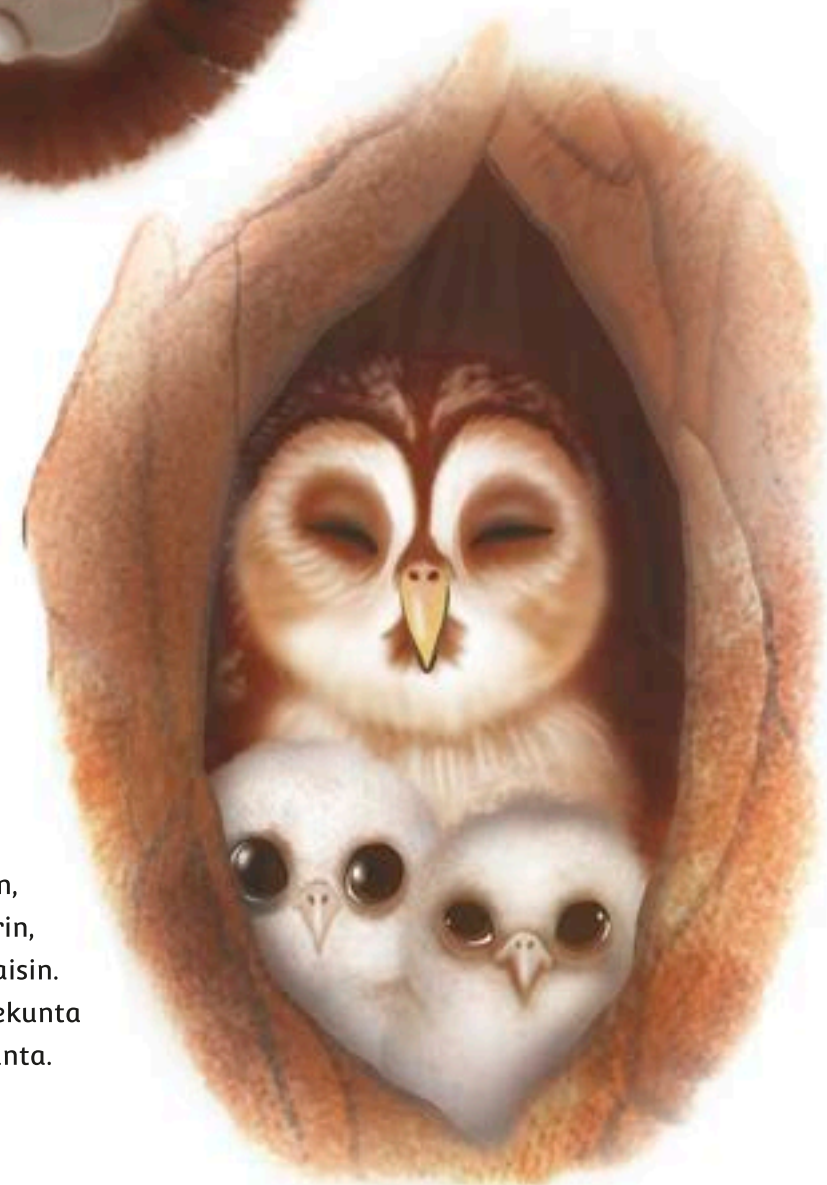
Kissapöllö

Kissapöllö, lintu yön
teki juuri tarkan työn:
laati soman kammion
suojaan vuorenonkalon.

Kantoi sammalia suon
pehmikkeeksi pesän tuon,
sisusti kuin sametilla
rinnan oman untuvilla.

Siell' on pienet piilossaan
pehmoisilla patjoillaan.

Jylisköhön ukkonen
päällä pöllön pesäsen,
käyköön tuuli tunturin,
heill' on rauha herttais.
Päivän nukkuu perhekunta
nähdn kaunihinta unta.

Vaan kun loistaa öinen kuu,
vuoret kaika: huu, huu, huu.
Pöllö silmin kiiluvien,
liikkein pehmein, hiljaisin
pojillensa eineen palaa
etsii hiiviskellen salaa.

*Kas, kuusen latvassa oksien alla
on pesä pienoinen oravalla...*

Immi Hellénin
rakastetut luontorunot
ovat säilyttäneet suosionsa
sukupolvelta toiselle.

Jonna Markkulan kuvitukset
herättävät henkiin tutut tarinat
kuusen latvassa asuvista oravista
ja kaiken kesää laulavasta peiposta
sekä muista metsän asukkaista.

www.aurinkokustannus.fi

ISBN 978-952-230-819-1

9 789522 308191